

Clouds

Contents

Clouds	1
1. Chương 1: Thiếu Niên	1
2. Chương 2: Hoa Tươi	5
3. Chương 3: Di Căn	9
4. Chương 4: Tình Yêu	14
5. Chương 5: Sinh Mệnh	18
6. Chương 6: Erk	21

Clouds

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Bánh BaoBeta: Họa ẢnhThể loại: Đô thị tình duyên, tình yêu ngoại quốc, mát mát tiếng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/clouds>

1. Chương 1: Thiếu Niên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Bánh bao

Beta: Họa Ảnh

“Hóa ra nụ cười cũng có khả năng làm người ta đau lòng”

Erk gặp Từ Vân Lăng vào lúc hắn đang vướng vào một phiền toái không lớn nhưng cũng chẳng nhỏ.

Adams Erk là một người đàn ông cực kỳ xuất sắc, điều này được thể hiện một cách triệt để rõ nét từ ngoại hình như hoàng tử cho đến trí óc có thể coi là thiên tài của hắn. Những ai đã từng nghe về bản lí lịch hoàn hảo của hắn đều sẽ có chung cảm nhận như vậy, đây chắc chắn là kiểu nhân vật nam chính chỉ có thể xuất hiện trong tiểu thuyết.

Thế nhưng những người quen biết hắn lại nhất trí cho rằng tính nét hắn có một khuyết điểm to lớn. Nhưng điều này cũng không thể phủ nhận được, hắn sở hữu tất cả những đặc điểm mê hoặc người khác, bao gồm luôn cả cái bị gọi là khuyết điểm ấy, thu hút đông đảo những người đàn ông và phụ nữ xuất sắc giống hắn cứ như thể vậy.

(2 ô trống ấy là do tác giả, không phải do tui =)))

Với chuyện này, Erk trước giờ chẳng từ một ai, người trong giới đều biết, chỉ cần hợp mắt, hắn sẽ không ngại ngần cùng bạn trải qua một đêm vui vẻ.

Mà hiện tại, hắn đang lật giở tập bệnh án của một người tên Từ Văn Lãng, trong lòng lại nghĩ tới gã bạn trai phiên nhiều David, hoặc nói đúng hơn là bạn tình.

Bọn họ thực ra cũng đã từng có những kỉ niệm khá tuyệt, có điều Erk rất chóng chán, vậy nên khi hắn muốn chia tay trong êm đẹp, David lại cắt cổ tay tự sát ngay trước mặt hắn.

Erk thề rằng David chắc hắn chỉ muốn dọa mình chút thôi, dù sao thì người thực sự muốn tự tử sẽ không cắt cổ tay trước mặt một bác sĩ.

Tất nhiên, David không chết, với kẻ sợ máu như cậu ta, việc cấp cứu của Erk chỉ mất mười phút là đã có hiệu quả. Nhưng nó làm hắn cảm thấy cực kì không thoải mái, ngay cả khi hắn đã tiếp xúc với vô vàn cái chết, hắn vẫn không tài nào quen được.

Chẳng ai có thể quen được.

Hắn vụt tỉnh lại từ dòng hồi tưởng, ánh mắt vẫn đặt trên tập bệnh án, sau đó ngẩng đầu nhìn bệnh nhân của mình, nở một nụ cười êm ái đúng tính chất công việc, “Chào cậu, sau này có lẽ chúng ta sẽ hợp tác với nhau trong một khoảng thời gian dài đấy, hi vọng chúng ta có thể hòa thuận vui vẻ.”

Cậu trai chỉ có thể coi là một thiếu niên ấy cũng mỉm cười nhẹ, cậu có vẻ khá yếu ớt, nhưng nụ cười thì lại rạng rỡ vô cùng, rạng rỡ đến nỗi làm Erk hơi hoài nghi người được chẩn đoán mắc ung thư 2 năm trước trong bệnh án có phải là cậu ta hay không.

Cậu nói, “Vây làm phiền anh rồi, bác sĩ Adams.”

Từ Văn Lãng là một chàng trai rất hoạt bát, còn hoạt bát hơn cả những cậu bạn đồng trang lứa, điều này tương đối hiếm gặp ở những bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối. Cậu nói tiếng Anh không tốt lắm, ngữ pháp vẫn có vấn đề, thường xuyên không nói ra được những gì mình nghĩ, việc giao tiếp của Erk và cậu nhiều khi phải nhờ người cậu của cậu làm phiên dịch mới có thể hiểu được.

Nhưng Erk lại rất thích trò chuyện với cậu, trò chuyện về đất nước Trung Quốc xa xôi, ở bên kia đại dương. Cùng nhau đoán ý của đối phương cũng là một trò chơi thú vị.

“Ồ, không, trên đường phố của bọn tôi làm gì có trâu?” Từ Văn Lãng cảm thấy ngạc nhiên với suy đoán của Erk, rồi cậu bật cười to, cười được nửa chừng thì bắt đầu ho, vừa ho vừa cười, “Ừa, cũng tựa tựa như bên Mỹ thôi. Bác sĩ Adams, rốt cuộc anh nghe từ đâu vậy?”

Erk ngồi bắt chéo chân bên giường bệnh của Từ Văn Lãng, làm ra vẻ mặt suy tư, trông tựa như một pho tượng hoàn mỹ, rồi nhún nhún vai, “Tôi không nhớ nữa.”

Ngoại hình mang đến cho người đàn ông này quá nhiều ưu thế, mỗi một động tác đều đủ đẹp đẽ, Từ Văn Lãng rất hào phóng khen ngợi mái tóc vàng được nhuộm bởi ánh mặt trời rọi qua khung cửa sổ của hắn. “Bác sĩ Adams, tóc của anh đẹp thật đấy, ừm, trông chúng cứ như vàng ròng vậy.”

“Cảm ơn, đôi mắt của cậu cũng rất đẹp.” Erk nghiêng đầu đánh giá chàng trai người phương Đông này, hắn không hề nói dối. Mặc dù dùng những từ ngữ vẫn luôn được sử dụng để ngọt nhạt với vô số tình nhân trước,

nhưng chưa bao giờ hần thật lòng như hôm nay. Hần lặp lại lần nữa, “Thật mà, chúng rất đẹp, nhìn vào là làm người ta thấy vui liền. Với cả, gọi tôi là Erk.”

Lần đầu tiên được người khác khen như vậy, Từ Vân Lãng sau khi hơi ngây ngẩn thì mặt đỏ lên, nụ cười của cậu trở nên có chút ngại ngùng, nhưng cậu vẫn hiểu được phép lịch sự của người phương Tây, “Cảm ơn, Erk.”

Erk nghĩ, cậu ta trông thật dễ thương.

Chàng trai dễ thương này đang mắc bệnh ung thư xương ở phần sụn chêm bên đầu gối trái. Cậu từ một năm trước đã không thể tự do đi lại nữa, các khớp xương sưng phù, da dễ thương hay lở loét. Ông cậu Triệu Bằng và bố mẹ của Từ Vân Lãng khi trao đổi với Erk về việc phẫu thuật cắt bỏ cho cậu thiếu niên mấy lần không thể nói tiếp nổi.

“Nó là đứa ngoan lắm, anh không biết đâu, ngày trước nó ở trong đội bóng rổ của trường đó.” Triệu Bằng nhắc lại mãi, “Chúng tôi phát hiện muộn quá, tại nó trước nay không muốn chúng tôi lo lắng, có bị đau cũng cố chịu đựng.”

Vành mắt người đàn ông trung niên này đỏ lên, “Đến khi không chịu nổi nữa, đi khám thì đã thành ung thư mất rồi.”

Bố mẹ Từ Vân Lãng không hiểu tiếng Anh, nhưng bọn họ có thể nhận ra Triệu Bằng đang nói gì, hai người đã sớm không nói nên lời. Từ Hưng giữ người vợ đang nức nở không dứt, ánh mắt mịt mờ bất lực.

Triệu Bằng khi nhận ra giọng mình đang nghẹn ngào thì nói lời xin lỗi, chuyện sau đó hai người cũng đã tường tận cả rồi, sau hai năm điều trị ở Trung Quốc tình hình chuyển biến xấu, vậy nên bố mẹ của Từ Vân Lãng đưa cậu tới nước Mỹ.

Erk cũng trầm mặc, hần là chuyên gia về phương diện này, những bi kịch hiếm thấy trong đời thường đối với bệnh nhân và người nhà bệnh nhân lại là những cảnh tượng tiếp diễn liên tục với hần.

Số lần hần có thể cứu vẫn được luôn chỉ là một phần nhỏ.

“Tôi biết, cậu ấy là đứa trẻ ngoan.” Erk dịu giọng nói, cơn đau ung thư xương kéo đến có thể khiến cho người trưởng thành bị sốc, nhưng cậu bé ấy chưa bao giờ vì thế mà gắt gỏng. “Cậu ấy sẽ khỏe lên, tranh thủ trước khi di căn, việc phẫu thuật cắt bỏ sẽ giúp được cậu ấy.”

Triệu Bằng cánh mũi phập phồng, nước mắt rưng rưng, khe gật đầu.

Về quyết định này, Từ Vân Lãng có quyền được biết. Người nhà của cậu đứng trước cửa phòng bệnh, tay muốn đẩy cửa lại thấy bãi hoải. Bàn tay Erk đang đứt trong túi áo blouse, lúc này vươn ra vỗ vỗ vai Triệu Bằng, “Tôi đi nói với cậu ấy nhé.”

Trong phòng bệnh có tivi, Từ Vân Lãng đang xem NBA, cậu không rời mắt khỏi màn hình, nét mặt thậm chí còn có chút hồ hởi phấn khích.

Erk lập tức cảm thấy hối hận về quyết định của chính mình.

“Ồ? Erk?” Từ Vân Lãng nghe thấy tiếng cạch cửa, quay đầu lại. Erk đành phải miễn cưỡng bước tới. Do trình độ tiếng Anh của Từ Vân Lãng, hần chỉ có thể lựa chọn cách nói đơn giản nhất để nói cho cậu biết sự thật tàn khốc này.

Lời thông báo đã giản tiện đi một lượng lớn từ bỏ nghĩa và sự vòng vo này rất thẳng thừng, tất cả chỉ gói gọn trong một câu, “Để ngăn chặn sự phát triển của tế bào ung thư, chúng tôi sẽ phải làm phẫu thuật cắt bỏ chân cho cậu.”

Nét mặt Từ Vân Lãng trống rỗng trong một giây.

Nhưng cũng chỉ có một giây.

Có lẽ cậu thiếu niên này từ lâu đã có vô số lần cô đơn một mình trong màn đêm tĩnh lặng mà suy đoán về tương lai của chính mình, cậu có thể lạc quan động viên bản thân, nhưng những phân tích của lí trí thì vẫn luôn tồn tại.

Từ Vân Lãng rất bình tĩnh hỏi, “Khi nào vậy?”

Erk đáp, “Đương nhiên là càng sớm càng tốt, ngày mai là phải bắt đầu chuẩn bị cho việc này rồi.”

“Ừm... tôi biết rồi.” Từ Vân Lãng xoa xoa chóp mũi, đúng là một chàng trai chín chắn, “Vậy làm phiền anh rồi, bác sĩ.” Cậu nghĩ ngợi một lát, “Bác sĩ, tôi có thể ra ngoài đi lại chút không?”

Cậu dùng từ đi lại, Erk phản ứng rất nhanh.

Erk gật đầu, “Đương nhiên là được.”

Ánh nắng bên ngoài rất đẹp, hương vị ẩm áp của mùa xuân nung theo dòng lưu chuyển của không khí mà tràn ngập khắp mọi ngõ ngách. Người thân giờ đang có chút mất bình tĩnh, không thích hợp để xuất hiện trước mặt đương sự cho lắm. Cho nên Erk đi cùng Từ Vân Lãng, họ bỏ lại xe lăn ở đầu cầu thang. Bởi vì chân trái cơ bản là không thể đặt xuống đất, hơn nữa cũng chưa bao giờ sử dụng nạng, Từ Vân Lãng gần như được Erk ôm lấy đỡ từng bước một ra ngoài sân.

“Mong là tôi không quá nặng.” Từ Vân Lãng đau đến nổi mặt mũi đầm đìa mồ hôi, nhưng giọng nói vẫn mang ý cười đùa. Erk cũng nhăn mày trêu chọc, “Ồ, ngược lại thì có, thật ra cậu nhẹ quá thể.”

Từ Vân Lãng phì cười, cậu lúc nào tươi cười, sắc mặt tái nhợt cũng vì hành động này mà tươi tỉnh hơn một chút. Trong vườn có trồng hoa Nguyệt Quý, căng đầy nhựa sống. Từ Vân Lãng đứng tại chỗ ngắm nhìn một hồi, vuốt mồ hôi, “Mấy bông hoa hồng kia, trông đẹp ghê ha.”

Cậu vẫn cười khi nói những lời này, tuy rằng sức khỏe hư nhược khiến cậu cười chẳng đẹp chút nào, thậm chí còn thấy chật vật. Nhưng cậu là thật lòng cảm khái, và cảm thấy vui sướng với tất cả những điều đẹp để nhìn thấy được.

Erk sợ rồi.

Hắn đã từng chứng kiến quá nhiều những cảnh ngộ đau đớn tột cùng và không thiết sống nữa, có đôi khi hắn cảm thấy bản thân đã trở nên chai sạn với nước mắt của bất cứ ai. Vậy mà Erk lại không ngờ được rằng, hóa ra cậu cười cũng có khả năng làm người ta đau lòng.

Hắn cảm thấy khó hiểu và kinh ngạc về nỗi sợ hãi của chính mình, rồi hắn nghiêng đầu qua cẩn thận tỉ mỉ nhìn Từ Vân Lãng. Con người cậu thiếu niên mười tám tuổi này dường như có một điều đặc biệt rất riêng không lẫn với bất kì ai khác, dưới bóng ma của cái chết và sự dày vò của bệnh tật cũng vẫn có thể bình thản như vậy.

Erk do dự vài giây, “Vân Lãng, cậu cũng rất đẹp.”

Sống rất đẹp.

Tác giả có điều muốn nói:

Hoa Nguyệt Quý và hoa hồng trông rất giống nhau, có rất nhiều người không phân biệt được, mà nhìn vào cách xếp lớp cánh hoa của loài thực vật thuộc họ hoa hồng này đại đa số đều sẽ nhận nhầm thành hoa hồng nếu nhìn lần đầu tiên. Vân Lãng cũng thế, bởi vậy tôi mới dùng chữ “hoa hồng” trong câu nói của cậu ấy. Và Nguyệt Quý, hoa hồng hay họ hoa hồng trong tiếng Anh đều là “rose”, nên Erk mới không thấy cậu ấy nói sai... Đây là chi tiết nhỏ thôi, không để ý cũng không sao, chỉ sợ một số bạn có thể tưởng tui viết nhầm.

Chú thích một chút:3

“Hoa hồng” tiếng Trung là (Mai cô), “họ hoa hồng” là (họ Tường vi), “hoa Nguyệt Quý” là , nếu nói bằng tiếng Trung thì phân biệt rất rõ, nhưng vì 2 người đang giao tiếp bằng tiếng Anh nên chỉ dùng một từ “rose” thôi.

Hoa Nguyệt Quý còn được gọi là hoa hồng Trung Quốc. Nó có rất nhiều loài với nhiều hình dáng và màu sắc khác nhau, nhưng vì Từ Vân Lãng nhầm nó thành hoa hồng nên chắc nó là loài này:p

2. Chương 2: Hoa Tươi

Chuyển ngữ: Bánh bao

Beta: Họa Ảnh

“...tựa như khi ta trông một đóa hoa Nguyệt Quý không rõ chủng loại...”

Ca phẫu thuật rất thành công, đến khi Từ Vân Lăng tỉnh lại, đã thấy mất một nửa cái chân rồi.

Nhưng nơi vốn từng rất đau thì cũng vẫn đau đớn như thế, hơn nữa còn không giống với trước đây ở chỗ, đau đớn này không cách nào nguôi dịu được, mỗi lần phát tác ngoài việc cố kìm nén ra thì không còn biện pháp nào khác cả.

Erk nhìn Từ Vân Lăng cắn chặt tấm chăn rắng nhin đau không bật ra tiếng, hẳn thật sự mong cậu thiếu niên này biết ương bướng một chút, như là đập phá đồ đạc, hoặc la hét, biết phát tiết cơn đau đớn trong

mình ra ngoài.

Nhưng cậu không muốn, ngay cả việc bị người khác nhìn thấy đáng vẻ hiện giờ cũng khiến cậu cảm thấy xấu hổ.

Chịu qua cơn rồi, Từ Vân Lãng còn có thể an ủi lại mẹ mình, người mẹ này đã vì con trai mình mà đau xót đến sắp là người đi. Chỉ duy nhất khi đối diện với Erk, cậu thiếu niên mới có thể thả lỏng đôi chút. Bởi vì Erk sẽ không bao giờ bày ra vẻ mặt khổ sở, thêm vào đó hắn còn là người hiểu rõ nhất về bệnh tình, mọi sự nguy tạo trước mặt hắn đều là không cần thiết.

Từ Vân Lãng còn có tâm trạng để bàn luận với Erk, “Nghe nói đau đớn được phân ra làm mười cấp độ, trong đó đau đẻ là đau nhất, tôi vẫn hay nghĩ, rốt cuộc là như tôi thì đau hơn, hay sinh con đau hơn?”

Đối với câu hỏi lạ lùng của cậu bé này, Erk dở khóc dở cười, hắn hỏi ngược lại, “Tôi đã sinh con bao giờ đâu, so sánh giúp cậu thế nào bây giờ?”

Từ Vân Lãng bị hắn chọc cười, sau đó cơn đau chi ma* lại phát tác.

**Đau chi ma (Phantom limb pain): là tình trạng đau đớn sau khi bị cắt bỏ mất một chi. Người bệnh cảm thấy đau như khi chi vẫn chưa bị cắt bỏ với các cảm giác như: nóng rát, chuột rút, cảm giác kiến bò... Nói về nguyên nhân của bệnh lý đau chi ma, các bác sĩ cho rằng đó là bệnh tâm lý nhiều hơn là bệnh thực. Bởi sau khi bị cắt bỏ đi một phần thân thể, người bệnh không chỉ chịu đau đớn về thể xác mà còn có cả sự khổ đau, dằn vặt và ám ảnh trong tinh thần.*

Cậu lặn qua lộn lại trên giường, ôm lấy phần chân đã mất của mình, nghiêng răng nghiêng lợi rắng nhin đau. Erk lòng nặng trĩu không nói một lời, đây là cuộc chiến của bản thân cậu ấy, không ai có thể giúp được.

Bàn tay Erk đặt lên vầng trán ướt mồ hôi của Từ Vân Lãng, giống như dỗ dành một con vật nhỏ bị đau mà vỗ nhẹ tấm lưng đang run rẩy vì đau đớn của cậu thiếu niên, điều này cũng giúp ích ít nhiều trong việc phân tán sự chú ý của cậu.

Rõ ràng được người ta gọi là thiên tài hiếm gặp, nhưng giờ phút này những gì hắn có thể làm được chẳng qua cũng chỉ có vậy mà thôi.

Erk biết rằng, những việc mà con người có thể làm được thật quá ít ỏi. Hắn cũng đã từng tràn đầy tinh thần trách nhiệm và lòng nhiệt huyết với công việc của mình, được các giáo viên và tiền bối hết lời ngợi khen, những tưởng bản thân không gì không làm được.

Nhưng khi bệnh nhân đầu tiên bị tử thần cướp đi mạng sống ngay trước mắt hắn, toàn bộ giá trị quan của hắn trong nháy mắt sụp đổ.

Lúc ấy Erk đã điên cuồng nỗ lực tìm mọi cách trong vô vọng, không cam chịu cứ như vậy mà đầu hàng.

Trong bệnh viện trước giờ có không ít câu chuyện về những kì tích, ví dụ như chuyện một bệnh nhân bị mất nhịp tim nhờ sự kiên trì của bác sĩ mà đã được cứu sống trở lại.

Nhưng kì tích được gọi là kì tích, chính là vì nó chỉ xuất hiện đúng một lần đó mà thôi.

Bệnh nhân đó đã tử vong.

Ngồi một mình bên ngoài phòng phẫu thuật, Erk nghĩ rằng, ước mơ của hắn không nên là việc phải đối diện với những cảnh ngộ thê lương thế này. Ai cũng có thể chỉ ngay giây sau là chết đi, có gì hay ho cơ chứ?

Đây là một sự thỏa hiệp tàn khốc.

Sau khi ngộ ra điều này, hắn phát hiện bản thân đã bắt đầu lạnh lùng đến đáng sợ, tất tật mọi thứ đều trở nên vô vị nhạt nhẽo. Hắn ôm ấp, hôn hít, với rất nhiều người, nhưng nó không thể nào khiến hắn có cảm nhận tốt đẹp hơn về thế giới này.

David nói, anh là một tên khốn kiếp chẳng yêu bất cứ ai.

Lúc đó, cái người vừa đáng thương lại vừa ngu xuẩn kia vừa được cứu sống, Erk có chút bất đắc dĩ, mình tốt xấu gì cũng là ân nhân cứu mạng mà nhỉ?

Nhưng hắn cũng không biết phải phủ nhận thế nào.

Hắn làm sao có thể an tâm mà yêu thương ai được? Mạng sống còn mất chỉ trong một cái chớp mắt, so với bông tuyết còn mong manh và vô thường hơn. Vậy nên hắn không yêu ai hết, hắn phải thừa nhận, hắn là một kẻ hèn nhát.

Mà vậy thì đã sao? Mọi người thực ra cũng đều như nhau cả, chỉ là người khác không thể nhận thức được rõ ràng như vậy, thế thôi. Một đám ngu ngốc không nhìn thấy sự thật.

Hắn vẫn luôn tưởng rằng đây chính là chân lí, nhưng Từ Vân Lăng hiển nhiên không suy nghĩ giống hắn, chỉ ít là những gì cậu thiếu niên này thể hiện ra không giống với những điều mà hắn đã từng chứng kiến.

Tất nhiên, Erk trước giờ chưa từng cùng Từ Vân Lăng thảo luận về vấn đề này, hắn vẫn còn đạo đức nghề nghiệp, không thể tùy tiện nhắc đến cái chết với một bệnh nhân ung thư được.

Mặc dù vậy, hắn thật sự mong muốn được trò chuyện với Từ Vân Lăng về những thứ khác, về chủ đề gì cũng được. Do bị những cơn đau đớn hành hạ, Từ Vân Lăng thường xuyên cảm thấy mệt mỏi, nhưng mà không sao hết, Erk sẵn lòng dành ra toàn bộ số thời gian có thể dành ra được để nói cho cậu nghe, lược bỏ đi những phần không mấy hay ho, và kể về những chuyến du ngoạn đã từng đi, về những lời đồn đại trong bệnh viện, về những rắc rối thời còn đi học, về những bờ ngõ khi mới bước chân vào nghề.

Trong một buổi chiều lý tưởng để nói chuyện phiếm, Erk say sưa nói, hần dần dà cảm thấy ôn lại kỉ niệm xưa cũ hóa ra cũng khá là thú vị, kể cho Từ Vân Lãng nghe cũng giống như đang kể cho chính mình nghe vậy.

Đây là một trải nghiệm hết sức kì lạ, nhưng cũng không tệ chút nào.

Từ Vân Lãng ngồi tựa người trên giường bệnh, dùng tư thế thoải mái nhất chuyên chú lắng nghe, tuy có đôi lúc vẫn phải đoán ý, nhưng so với thời điểm lúc mới gặp nhau thì đã tiến bộ rất nhiều. Cậu không đủ sức để nói quá nhiều, bèn lặng yên nhìn Erk, đó là một đôi mắt giàu sức truyền cảm. Chúng thanh khiết, trong veo, thấu tận đáy mắt, mỗi khi có ánh nắng phản chiếu qua, lại như mơ hồ ẩn chứa tình ý sâu sắc. Nếu nhìn kĩ hơn nữa, sẽ thấy được trong đó đáng vẽ ngây ngô của cậu thiếu niên.

Erk chỉ biết rằng cậu ấy đang rất say mê, nhưng không rõ cậu ấy say mê điều gì.

Bản thân việc trò chuyện, hay nội dung câu chuyện, hay là... mình?

Gã bác sĩ đẹp trai vốn chẳng thiếu nhân tình và những kẻ mến mộ nay lại vì sự phỏng đoán này của bản thân mà thấy hơi ngượng ngùng, hần cảm thấy việc dùng cách thức tự luyến này để suy đoán Từ Vân Lãng là một sự thất lễ rất lớn.

Tất nhiên, thi thoảng khi những suy nghĩ này xuất hiện thoáng qua tâm trí, Erk vẫn rất vui sướng, niềm vui này rất đơn thuần, không gợn chút vẩn đục, tựa như khi ta trông một đóa hoa Nguyệt Quý không rõ chủng loại, rồi chờ đợi xem khi nó trở hoa trông sẽ như thế nào.

“Cảm ơn anh, Erk, lúc nào cũng ở bên cạnh tôi.” Bố mẹ và cậu đã vì mình, phải lo toan nhiều thứ quan trọng, như là cân nhắc chuyện tiền thuốc men, sắp xếp liệu tính việc trong nước ngoài nước, họ cũng đủ mệt mỏi rồi. Từ Vân Lãng cũng thấy mẹ mình ngày càng quay cuồng bận bịu hơn, chăm chăm lo lắng cho con quá mức, mỗi lần bệnh của con lên cơn tái phát là lại bị dọa một trận.

Cứ như vậy, người ở cùng mình nhiều hơn vào ban ngày lại chính là Erk.

Từ Vân Lãng thấy hơi buồn ngủ, cơn đau chi ma lại hành hạ cậu. Erk giúp cậu hạ thấp phần đầu giường xuống, chỉnh lại gối nằm cho cậu. Từ Vân Lãng mơ mơ màng màng cảm khái nói, “Anh đúng là một bác sĩ tốt, quan tâm đến bệnh nhân như vậy.”

Erk thấy chột dạ vì câu nói này, thực ra thì trước đây hần chưa bao giờ hành động như thế này với bất kì một bệnh nhân nào cả, hần nghiêm nhiên cho rằng đây là nhiệm vụ của các y tá mà thôi.

Hần không dám nghĩ sâu hơn về cảm xúc của mình đối với cậu trai nhỏ hơn mình những mười một tuổi này. Nhìn thấy Từ Vân Lãng khó khăn lắm mới chìm được vào giấc ngủ mà vẫn nhú chặt đôi mày, Erk suy nghĩ rất lâu. Đến tận khi y tá vào thay chai truyền dịch hần mới bừng tỉnh.

Erk đi dạo vòng vòng trong sân bệnh viện, hoa Nguyệt Quỳnh vào mùa này không được chăm chút đúng cách nên ủ rũ tàn phai đi nhiều. Hắn vẫn nhớ kỹ Từ Vân Lăng đã khen chúng xinh đẹp ra sao, tiếc rằng buồng bệnh đó lại nằm ở hướng khác, Từ Vân Lăng cũng không còn được nhìn thấy hoa Nguyệt Quỳnh trong sân viện thêm lần nào nữa.

Hắn lén lén lút lút chọn mấy bông hoa rực rỡ nhất hái xuống, gai của hoa cào xước cả tay, bình thường hắn luôn luôn chú ý giữ gìn, bởi dù sao đi chăng nữa đối với một bác sĩ ngoại khoa thì đôi tay là vô cùng quan trọng.

Hắn hồ hởi phấn chấn ôm chùm hoa Nguyệt Quỳnh bé nhỏ mà đầy sức sống mãnh liệt chạy về tòa nhà bệnh viện, thật vất vả dùng nụ cười để quyến rũ một cô y tá, hỏi xin một chiếc cốc bằng thủy tinh có miệng rộng. Erk khẽ ngâm nga một khúc nhạc, tỉ mỉ chỉnh trang lại mấy bông Nguyệt Quỳnh, ngắt bỏ những cánh hoa đã khô héo ở lớp ngoài cùng, chụm những cành hoa Nguyệt Quỳnh tươi tắn lại tạo thành hình dáng đẹp đẽ, rồi đặt vào trong cốc nước.

Hắn ôm chiếc bình hoa rất đơn sơ ấy rảo bước nhanh về phòng bệnh của Từ Vân Lăng. Từ Vân Lăng hãy còn đang ngủ say, nhịp thở bình ổn, Erk khẽ khàng đặt bình hoa lên chiếc tủ kê ở đầu giường, để đến khi cậu thức dậy là có thể nhìn thấy được ngay.

Hắn ngó trái ngó phải bó hoa, vẫn cảm thấy chưa đủ hoàn mỹ, lại chỉnh sửa thêm mấy lần nữa, nghĩ tới cậu nhóc này trông thấy hắn sẽ rất thích thú, tự hắn cũng ngốc nghếch mà vui lây.

3. Chương 3: Di Cấn

Chuyển ngữ: Bánh Bao

Beta: Họa Ảnh

“Tôi không muốn chết”

Erk nhận thấy bản thân đang đắm chìm trong một cơn cuồng nhiệt nào đó, nó vừa tương tự lại vừa hoàn toàn không giống với những điều trước đây hắn từng trải qua. Dĩ nhiên, hắn kiểm chế sự cuồng nhiệt này lại, cách thể hiện nó cũng rất dẹt dẹt.

Xúc cảm này khiến cho gương mặt hắn sáng bừng, tinh thần phấn chấn, tỏa ra thứ sức hút mãnh liệt khác hẳn ngày trước. Cả bệnh viện đang xôn xao bàn tán không biết rốt cuộc vị thần tượng của mọi nhà này có chuyện gì mà vui vẻ thế. Ngoại trừ chuyện được thăng chức ra, thì chuyện mà “người tình quốc dân” này đang gặp chướng ngại có liên quan đến tình yêu. Có điều không rõ lần này lại là người nào sẽ cùng Adams Erk viết nên một màn romantic nữa đây.

Bàn ra tán vào cũng chẳng ảnh hưởng gì đến những người trong cuộc, Từ Vân Lăng vẫn đang tiếp nhận sự chữa trị như thường lệ, chỉ khác là trong phòng bệnh của cậu mỗi ngày đều có thể thấy những bông hoa tươi khác nhau, không quá phô trương, đều chỉ là những bó hoa xinh nhỏ, đặt trong một cốc nước giản đơn. Khi không có ai bên cạnh, cậu có thể ngồi ngắm nó suốt một, hai tiếng đồng hồ.

Đóa hoa xinh đẹp ấy lại càng xinh đẹp hơn vì tâm ý mà nó chứa đựng, mềm mại ấm áp như chính nó vậy.

Nhìn ngắm một hồi, cậu bất giác bật cười thành tiếng, lại cảm thấy thật khó để diễn tả chính mình lúc này. Đại khái là tâm trạng tốt lên nhiều, cơn đau chi ma cũng đỡ hơn nhiều, đối với cơ thể phải liên tục dùng hóa trị của Từ Vân Lăng mà nói, điều này đã giảm đi không ít gánh nặng.

Erk cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, trong quá trình kiểm tra người ta phát hiện, tế bào ung thư đã di căn rồi.

Tất cả mọi người đều trở tay không kịp, bọn họ vốn tưởng rằng mọi thứ sẽ biến chuyển tốt đẹp, cuối cùng lại phải đón nhận một kết quả như vậy.

Nhưng thế giới vẫn tiếp tục xoay vần.

Không dám để cho Từ Vân Lăng biết chuyện này, nhưng người nhà thì vẫn cần phải hiểu rằng, phẫu thuật và hóa trị không thể ngăn chặn tế bào ung thư xâm chiếm khắp cơ thể của người quan trọng nhất với họ.

Người sắp phát điên không chỉ có bọn họ.

Erk đối diện với tờ báo cáo, đầu óc ngưng trệ rất lâu. Chẳng ai có thể rõ hơn hẳn điều này có nghĩa là gì. Tế bào ung thư đã di căn sang phần xương chậu và lá phổi, nếu như tiến hành cắt bỏ tiếp cả chân và một phần của xương chậu, thì còn có thể tạm thời ngăn chặn sự phát tán của tế bào ung thư.

Cũng chỉ là tạm thời, mà quá trình này lại vô cùng thống khổ.

Toàn thân hắn run rẩy, con tim đang gào thét rằng không thể thế được, nhưng kiến thức chuyên môn lại lạnh lùng bảo hắn, Từ Vân Lăng không cứu được nữa rồi.

Chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

“Đừng vậy mà.” Hắn đau khổ ôm đầu, thà rằng bản thân chẳng biết gì hết, còn có thể ôm ấp hi vọng hão huyền, giống như những người thân thì tốt biết mấy, bọn họ chỉ cần cầu cứu bác sĩ là được.

Còn bác sĩ thì sao? Họ biết khẩn cầu ai đây? Thượng đế ư?

Thượng đế ơi... cậu bé này mới chỉ 18 tuổi, cuộc sống còn chưa thực sự bắt đầu mà.

Erk cũng không biết mình đã kiềm chế sự xúc động lại bằng cách nào để cùng thảo luận với đội ngũ y bác sĩ, kết luận không nằm ngoài suy đoán của hắn. Sau đó lại dùng giọng điệu bình tĩnh và chuyên nghiệp nhất để thông báo với người nhà.

Vấn đề này vẫn nên để cho bọn họ quyết định thì hơn.

Mẹ Từ bị kích động mạnh, bà gào khóc thảm thiết, bấy lâu nay bệnh tình của con trai đã khiến cho tâm lý của bà yếu đuối lắm rồi, giọt nước tràn li này thật sự ép bà không thể giữ bình tĩnh nổi nữa. Từ Hưng cố hết sức an ủi bà. Chỉ có Triệu Bằng và Erk nhìn nhau im lặng.

Hồi lâu, Triệu Bằng mở miệng, giọng khản đặc, “Để Vân Lãng tự mình...”

“Anh để cậu ấy tự quyết định sao?” Erk đưa tay đỡ trán, mệt mỏi vô cùng, trong lồng ngực như nghe thấy tiếng gì đó vỡ vụn, cùng với nhịp tim đập phồng đau âm ỉ từng cơn, “Cậu ấy 18 tuổi, anh bảo cậu ấy phải tự quyết định xem nên chết sớm một chút cho nhẹ nhõm hay nên chết muộn nhưng sống trong khổ sở sao?”

Triệu Bằng bật lên một tiếng nấc nghẹn trong cổ họng, đàn ông không dễ rơi nước mắt, nhưng đau đớn quá rồi, tuyệt vọng quá rồi, ông thất thanh khóc rống, “Tại sao chuyện này lại xảy ra với Vân Lãng cơ chứ?”

Tại sao ư? Số phận sẽ chẳng bao giờ trả lời bạn, nó chỉ trao cho, không thể chối từ.

Không ai nói lời nào.

Chẳng biết qua bao lâu, Erk vuốt dọc hai bên sống mũi, cất tiếng thở dài, “Nói với cậu ấy đi.”

Triệu Bằng và cha mẹ Từ đều quyết định lần này đích thân họ sẽ thông báo cho Từ Vân Lãng biết toàn bộ về tương lai mà cậu sẽ phải đối mặt, cũng như nói rằng cho dù cậu có quyết định như thế nào, bọn họ cũng sẽ cùng cậu gánh vác.

Nhưng cùng nhau gánh vác cái gì mới được?

Erk đứng ngoài cửa phòng không tiến vào, miệng ngậm điều thuốc lá chưa châm lửa, nghe tiếng khóc từ bên trong vắng vắng vọng lại. Cách nhau một cánh cửa, hắn thậm chí còn không nhận ra được là nam hay là nữ, nhưng hắn chắc chắn rằng, trong những tiếng khóc này không hề có tiếng của Từ Vân Lãng.

Trong miệng toàn là mùi vị của thuốc lá, Erk bỗng sực tỉnh, nhìn sang Triệu Bằng không rõ đã đứng ngay bên cạnh từ bao giờ.

“Bác sĩ, Vân Lãng nó... nó mong muốn được nói chuyện với anh.” Triệu Bằng suy sụp lắc đầu, không biết là vì tiếc thương hay là vì không chấp nhận nỗi sự thật này.

Erk gật đầu, lo lắng vuốt vuốt tóc mái, nhưng lại làm nó rũ xuống, khiến hắn trông lại càng tệ hơn nữa. Từ Hưng vỗ vai hắn, nói cảm ơn, ông chỉ biết những từ tiếng Anh đơn giản vậy.

“Không có gì.” Erk gượng cười. Hắn hít sâu một hơi, bước vào phòng bệnh trong sự dõi theo của cả ba người.

Từ Vân Lãng ngồi trên giường đăm đăm nhìn hắn.

Ánh mắt ấy khiến người ta không chịu nổi.

Đương sự vẫn rất bình thản, cậu mở đầu bằng một câu hỏi. Cậu hỏi, “Tôi thật sự không còn sống được bao lâu nữa ư? Bác sĩ?”

Mọi lời nói trong đầu bỗng chốc đều không còn cần thiết nữa, Erk hốt hoảng muốn sắp xếp lại câu chữ, để khi nói ra nghe không quá tàn nhẫn đến vậy.

Nhưng tất cả chỉ là vô ích, bởi vì sự thật luôn khiến con người ta phí công.

Vốn kinh nghiệm trước giờ nhiều là thế cũng không giúp ích được gì cho hắn, bởi vì đối phương chính là cậu bé này, Erk không cách nào tỏ ra thần nhiên được. Hắn cúi đầu, mặt đối mặt với Từ Vân Lãng, “Tôi rất xin lỗi, Vân Lãng, đúng vậy. Nhưng nếu như cậu chấp nhận làm một cuộc phẫu thuật nữa, chúng tôi có thể khiến nó không phát tác quá nhanh.”

Từ Vân Lãng gật đầu, tỏ ý đã hiểu. Nét mặt của cậu rất nghiêm túc, dùng giọng điệu nghiêm nghị như là đang ngâm cứu điều gì, tiếp lời, “Nhưng mà tôi vẫn sẽ chết, sớm thôi.”

Cậu không nhìn lại Erk, giống như đang tự độc thoại với chính mình, “Vậy tại sao tôi lại phải tiếp tục kiên trì? Sự kiên trì lúc trước của tôi là vì cái gì đây? Tôi vì muốn được sống tiếp, mà mất đi một nửa bên chân, phần chân đã mất đi vẫn cứ đau đớn, hóa trị cũng rất đau đớn, nhưng tôi đã nghĩ rằng chỉ cần được sống tiếp, thì đó đều là những thứ tôi phải bỏ ra.”

Cả người Từ Vân Lãng run lên bần bật, mắt trừng lớn nhìn tấm chăn trải giường trắng như tuyết, cao giọng, “Nhưng giờ tất cả đã không cần thiết nữa, không phải sao?!”

Rất nhiều danh nhân đã từng nói, khó khăn làm con người trưởng thành. Nhưng với điều kiện tiên quyết là khó khăn ấy phải có điểm dừng, sự kiên trì mới có ý nghĩa, mà chỉ có những người còn sống thì mới có cơ hội trưởng thành mà thôi.

Thế thì đối với khó khăn đã được định sẵn là không có kết quả này, nên dựa vào lí do gì để tiếp tục cố gắng đây?

Từ Vân Lăng thần thờ, tiện tay gạt luôn chiếc bình hoa trên đầu giường xuống. Gương mặt của cậu chưa bao giờ u ám đến vậy, “Chẳng thà để tôi chết ngay bây giờ cho xong.”

Erk thấy mình như không thể thở được. Lần đầu tiên hắn cảm nhận được nỗi đau đớn mà ngay cả đến việc hít thở cũng bị tác động, giống như cơn đau chi ma, bởi vì hắn không biết mình đau ở đâu, lại càng không biết làm thế nào để ngừng nó lại.

“Vân Lăng, nghe tôi nói đã.” Nói sao đây? Erk chẳng biết nói gì, bản thân hắn chẳng phải cũng luôn nghĩ như thế ư? Sinh mệnh vô thường, chẳng có gì đáng bận tâm cả.

Trong lúc hắn còn đang lúng túng, Từ Vân Lăng đã điều chỉnh được cảm xúc của mình, cậu vùi đầu xuống, như một đứa trẻ vừa mắc lỗi, “Xin lỗi, bác sĩ, là lỗi của tôi. Vì tôi, mọi người đã làm tất cả những gì có thể rồi, tôi không nên nói những lời như vậy. Tôi chỉ là... tôi chỉ là...”

Cậu thấp giọng thì thào, “muốn được sống tiếp thôi.”

Erk cuối cùng cũng nhúc nhích được, hắn ngồi xuống cạnh giường bệnh, cẩn thận ôm ghì lấy đôi vai gầy guộc của cậu thiếu niên. Tấm lưng cậu thiếu niên sờ vào chẳng cảm thấy thoải mái chút nào, thậm chí còn khiến người ta thấy kinh sợ, như một cái đầu lâu vậy.

Erk không ngừng vuốt ve tấm lưng gầy gò chỉ còn da bọc xương, tựa như đang xác nhận đi xác nhận lại một thứ trên bảo nào đó. Hắn lặp lại bên tai Từ Vân Lăng, “Em đã làm rất tốt rồi, em giỏi lắm.”

Hắn dần dần nghe thấy tiếng thút thít như tiếng của một loài vật bé nhỏ, vọng ra từ bờ vai hắn, cùng với cảm giác ẩm ướt nóng hổi. Lát sau tiếng thút thít đã biến thành tiếng khóc nức nở.

“Tôi không muốn chết, Erk.” Từ Vân Lăng không kiềm chế nổi, nói trong làn nước mắt, “Tôi không muốn chết.”

“Tôi biết.” Erk hôn nhẹ lên tóc mai của cậu, giọng nghẹn ngào, “Tôi biết rõ mà.”

Với một cậu thiếu niên 18 tuổi mà nói, còn quá nhiều điều chưa được trải nghiệm, như là đi xem một trận NBA, như là đi nhìn tượng Nữ thần Tự do trong truyền thuyết, như là được một lần hết lòng yêu thương ai đó.

Nhưng quỹ thời gian của cậu thực sự đang bắt đầu đếm ngược rồi.

4. Chương 4: Tình Yêu

Chuyển ngữ: Bánh Bao

Beta: Họa Ảnh

“Trước giờ phút cuối cùng sắp đến, chúng ta còn có lí do nào để từ bỏ bất kì thứ gì hay không?”

Từ Vân Lăng khóc đến ngủ thiếp đi.

Vậy mà đến khi tỉnh dậy, cậu lại trở lại làm một thiếu niên lạc quan. Cậu xin lỗi Erk, về chiếc bình hoa đã bị đánh vỡ.

Erk cười nói, “Đừng bận tâm, ngày mai tôi sẽ kiếm cái mới giúp em.”

“Làm phiền anh quá rồi, Erk.” Từ Vân Lăng ngừng một chút, rồi bất thành lời nói, “Tôi nghĩ tôi không làm cuộc phẫu thuật đó thì hơn.”

Vấn đề được đi thẳng vào đột ngột quá, đến nỗi làm Erk nhất thời không phản ứng kịp. Từ Vân Lăng nói tiếp, giọng kiên định, điều này chứng tỏ đây không phải là ý tưởng chợt nảy sinh, mà là kết quả cậu đưa ra sau khi đã suy nghĩ kĩ càng. “Tôi vẫn chưa nói với cậu và mọi người, muốn nói trước với anh một tiếng.”

Erk lặng thinh, nghĩ, cậu ấy đưa ra quyết định này cũng không có gì bất ngờ.

Từ Vân Lăng nghĩ một lát, “Tôi muốn học vẽ tranh, chắc sẽ phải học ngay tại bệnh viện, liệu có ảnh hưởng tới những người khác không nhỉ?”

Erk ngẩn người.

“Thật ra trước đây tôi rất thích vẽ tranh, anh không biết đấy chứ, hồi trước tôi còn vẽ vờn đủ thứ lên mấy bức tường trong phòng, những lúc ấy mẹ tôi toàn bị tôi làm cho tức điên lên.” Nghĩ đến chuyện hồi ấy, Từ Vân Lăng phì cười, “Nhưng mà sau đó bắt đầu chơi bóng rổ, thời gian cũng bị chia năm xẻ bảy, rồi cứ thế bị trì hoãn, nhân lúc này đang rảnh rỗi, tôi nghĩ chi bằng bắt đầu học luôn.”

Nếu ước tính theo hướng lạc quan nhất, cậu tối đa vẫn còn sống thêm được nửa năm nữa.

Erk chấn động khôn tả, hẳn đã từng chứng kiến rất nhiều bệnh nhân khi đã cùng đường mặt lối, bọn họ cũng rất bình tĩnh đối diện với những tháng ngày cuối cùng của đời mình, tuy nhiên đó chỉ là bởi sự sợ hãi

đã bị dồn nén đến cực điểm. Bọn họ từ bỏ việc chiến đấu, cũng từ bỏ hết tất cả, chỉ mong sao mình không phải chết quá khó coi, vậy thôi.

Khoảnh khắc ấy, hắn nghĩ ngợi rất lung, nhưng dường như chỉ là một mảng trống rỗng. Có thứ gì đó trong trái tim của hắn âm ỉ nhói đau, nhưng nó hoàn toàn không hề khó chịu, mà tựa như một điều gì đó đang mạnh mẽ bén rễ đâm chồi vươn lên từ lòng đất.

Erk bỗng hiểu ra rằng, chính bóng đen của chết chóc, đã làm cho người thiếu niên này đẹp đẽ nhường ấy, như tia nắng ban mai đầu tiên mỗi buổi sớm, lại cũng như sợi rắng chiều cuối cùng mỗi buổi hoàng hôn. Cậu khẳng khái đối mặt với khoảng thời gian quẩn bách này, để cuộc đời mình không đến nỗi quá vụn vĩa. Đó chẳng phải vì cậu lì lợm trước cái chết, mà bởi vì lòng mến yêu cuộc sống này. Cậu tha thiết được sống là thế, hơn nữa còn không ngừng bộc lộ nó, nhưng cũng chẳng thể nào thay đổi được bản chất của số mệnh.

Về nguyện vọng của Từ Vân Lăng, người thân của cậu đều rất ủng hộ. Họ tìm một giáo viên mỹ thuật ở một trường đại học, cứ cách hai ngày lại tới bệnh viện một lần, bắt đầu dạy từ vẽ phác họa.

Bây giờ thì Từ Vân Lăng không cần phải hạn chế dùng thuốc nữa, bệnh viện đã có một sự đồng ý mang tính nhân đạo, bất cứ khi nào cậu cảm thấy đau đớn đều được phép sử dụng morphine liều cao.

Cậu ngày càng yếu đi, bàn tay cầm bút chì rất khó để có thể vẽ ra một đường nét mềm mại. Giáo viên mỹ thuật Adela là một người phụ nữ rất chín chắn, qua lời kể của mọi người, bà đã nắm được tình trạng của cậu thiếu niên, bao gồm cả về tương lai chẳng còn được bao lâu nữa của cậu.

Vậy nên bà hết sức kiên nhẫn với cậu học trò này, cũng không đặt ra kế hoạch học tập, cứ dạy đến chừng nào Từ Vân Lăng thấy mệt thì dừng lại. Adela cũng rất chịu khó nói chuyện với Từ Vân Lăng, cố gắng giữ cho cậu có tâm trạng vui vẻ.

Những người tiếp xúc với nghệ thuật luôn có tâm hồn lãng mạn, rất nhiều người trong số họ sống như một thi sĩ ngao du, và Adela cũng không ngoại lệ, thời trẻ bà đã từng một mình chu du khắp thế giới với bộ họa cụ trên lưng. Bà gặp gỡ nhiều người, cùng đồng hành với một vài người trong đó, thậm chí còn có những mối tình kéo dài tương đương một chuyến du ngoạn với họ, đến khi chuyến đi kết thúc thì nhẹ nhàng nói lời tạm biệt.

Từ Vân Lăng mê mẩn tưởng tượng ra tất cả những điều mà Adela vừa miêu tả, “Em ngưỡng mộ cô quá, cuộc đời thật vui thú biết bao.”

“Không đâu, Vân.” Adela nắm chặt lấy bàn tay cậu, nở một nụ cười trêu mếu, “Em cũng đã sống một cuộc đời rất vui thú, vui thú hơn vô số người.”

Từ Vân Lăng nhìn bà, “Cảm ơn cô.”

“Vân Lăng, buổi học hôm nay nên kết thúc tại đây thôi.” Erk dẫn theo y tá bước vào phòng, lịch sự chào hỏi Adela, rồi làm kiểm tra định kỳ cho Từ Vân Lăng thật cẩn thận.

“Erk, anh xem này.” Từ Vân Lãng chỉ vào thành quả của ngày hôm nay, trên đó nguệch ngoạc những đường nét giống như hình dạng của một công trình kiến trúc, “Cô Adela nói thành phố Istanbul nơi cô đã từng đến trông như thế này, có rất nhiều tòa lâu đài, còn có rất nhiều nhà thờ nữa.”

“Đúng rồi.” Erk tự động ngồi xuống bên cạnh, “Hôm nay thấy trong người thế nào?”

“Vẫn như mọi khi thôi.” Từ Vân Lãng cười đáp, sau đó nhìn bức vẽ. Erk phản ứng kịp lúc, ngay lập tức khen ngợi, “Ái chà, coi này, em vẽ siêu quá đi.”

Từ Vân Lãng bị lời diễn tả hơi lộ của hắc chọc cười, tiếng cười của cậu lúc nào cũng trong trẻo, không gợn chút u ám tựa như mặt trời ban trưa. Erk thích nhất là nụ cười như thế này của cậu, có thể khiến cho tất cả những người đang mệt mỏi kiệt sức cảm thấy thỏa mãn.

“Tôi cũng tự thấy mình rất có năng khiếu, nếu có thêm chút thời gian nữa, tôi nghĩ tôi chắc chắn sẽ trở thành một danh họa cho mà xem.” Từ Vân Lãng vẫn giữ nguyên nụ cười, hơi hạ mắt, “Nếu có thêm chút thời gian nữa.”

Cậu “Ha” một tiếng bật cười to, bắt đầu kể câu chuyện thú vị của hôm nay, “Cô Adela từng có rất nhiều bạn trai, còn có cả bạn gái nữa luôn, đúng là một người phụ nữ đầy sức quyến rũ.”

Erk cũng rất phối hợp nhướn nhướn mày, “Cũng có rất nhiều người thích tôi mà, sao chưa bao giờ thấy em công nhận sức quyến rũ của tôi vậy?”

Từ Vân Lãng quay đầu nhìn hắc, tỏ vẻ đồng ý, “Ừ thì, tất nhiên, anh Erk đẹp trai vậy, hắc là có vô khối người thích rồi? Anh có bạn gái không? Trước giờ chưa từng thấy anh nhắc tới.”

Erk lắc đầu, “Không có, nhưng tôi có thích một người.”

Từ Vân Lãng kinh ngạc, trong mắt cậu, Erk là một người cực kì tự tin, hơn nữa còn rất có cơ sở để tự tin, thật khó mà tưởng tượng được hắc lại là người yêu đơn phương hay yêu thầm người khác, “Anh không tỏ tình với cô ấy à?”

“Ồ, em thấy tôi nên tỏ tình với cậu ấy ư?”

“Cậu ấy?” Nước Mĩ là một quốc gia rất cởi mở, tuy rằng đồng tính luyến ái vẫn không chiếm số đông, nhưng so với Trung Quốc, mức độ tiếp nhận của mọi người cao hơn nhiều, Từ Vân Lãng nghĩ đến đây, cũng chỉ hơi ngừng lại đôi chút. Cậu khuyên Erk rất thật lòng, “Tôi nghĩ là anh nên tỏ tình với cậu ấy đi, thời gian rất ngắn ngủi, ý tôi là, chẳng ai biết được mình sẽ còn sống được bao lâu.”

Erk nhìn cậu, “Tôi cũng nghĩ vậy đấy, chúng ta nên biết quý trọng thời gian, đúng không?”

Nói xong, Erk cầm tay cậu. Bàn tay ấy trông không hề đẹp, gân xanh nổi rõ, do thường xuyên phải truyền dịch, những vết xanh xám to nhỏ phủ kín cả bàn tay.

Từ Vân Lãng ngơ ngác nhìn người đàn ông điển trai đang thành tâm đặt một nụ hôn lên bàn tay ấy, hần hoi, thanh âm mang theo sự xúc động, “Vân Lãng, em có thể chấp nhận tôi không?”

Phản ứng đầu tiên của Từ Vân Lãng chính là tên này đang đùa à, cậu còn ngờ rằng chỉ lát nữa thôi là sẽ có một đám người xông ra bảo đây là một trò đùa ác ý.

Thế nhưng nét mặt của Erk chân thành như thế, sâu trong đôi mắt màu vàng kim có thể khiến người ta chìm đắm ấy dạt dào tình ý dịu dàng. Từ Vân Lãng vẽ mặt kì quái ngó người.

“Anh đang tỏ tình với tôi đấy ư?”

“Rất rõ ràng mà, không phải sao?”

“Vớ tôi?” Từ Vân Lãng thấp giọng hỏi, bật cười vài tiếng, như thể đang cười nhạo sự ngờ nghệch của Erk, lại vừa như thể đang tự giễu mình, “Vớ tôi?”

Tay Erk vẫn chưa chịu buông ra, lòng bàn tay hần nóng rực, không ngừng miết lên làn da khô ráp lạnh băng trong tay mình, “Tại sao lại không phải là em?”

Từ Vân Lãng nói dứt quãng, “Bởi vì tôi sắp chết rồi.”

Đây là lần đầu tiên cậu nhắc tới từ ‘chết’ kể từ sau lần trước cậu mất bình tĩnh. Nhưng lần này cậu không mất bình tĩnh, ngược lại còn như một người bạn chân thành khuyên hần nên quay đầu là bờ, “Anh rõ hơn ai hết, thời gian của tôi không còn nhiều nữa.”

“Việc này đâu có ảnh hưởng gì? Em có thể dùng số thời gian ấy để học vẽ tranh, vậy tôi cũng có thể dùng số thời gian ấy để yêu thương em.” Erk nhỏ giọng.

Yết hầu của hần khê di chuyển, như đang phải nuốt xuống một miếng đắng ngắt. Hần buông mắt, đôi con ngươi vàng kim sáng ngời ứa nước mắt ấm nóng, lăn xuống hai gò má, tựa như một lời thề triền miên không dứt, “Đâu có hề gì, mình vẫn còn thời gian mà.”

Từ Vân Lãng nhìn một lúc, thật nhẹ nhàng cẩn thận vươn tay ra, lau nước mắt giúp hần.

Trước giờ phút cuối cùng sắp đến, chúng ta còn có lí do nào để từ bỏ bất kì thứ gì hay không?

5. Chương 5: Sinh Mệnh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Bánh Bao

“Nhưng sẽ không một ai vì ánh trời chiều tan biến vào bóng đêm mà phủ nhận vẻ đẹp của nó...”

Từ Vân Lãng không phải là người đồng tính, cậu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện yêu một người đàn ông.

Tất nhiên, Erk sở hữu tất cả những đặc điểm khiến người khác phải rung động, hần nhiệt tình hài hước, lại phong độ lịch thiệp. Từ Vân Lãng thấy kì lạ tại sao hần lại thích mình, à không, theo như lời hần nói thì là, yêu mình.

Tế bào ung thư và những đợt hóa trị đã hủy hoại đến nỗi Từ Vân Lãng trông chẳng còn chút dính dáng nào với hai từ ‘đẹp trai’ nữa, nhưng Erk bảo cậu rất đẹp.

“Chỉ cần nhìn vào đôi mắt này của em, ai có thể nói rằng em không đẹp nào?”

Từ Vân Lãng thì thấy mắt mình rất bình thường, bất kì người Trung Quốc nào cũng có cả. Tuy cậu đang ôm rất nhiều thắc mắc, nhưng cậu không có cự tuyệt Erk.

Cậu thường xuyên có cảm giác bản thân đang rơi xuống một vực sâu đen thẳm, không thể kêu la, chỉ có thể cô độc một mình chìm vào trong đó, cho đến ngày chạm vào lòng đất.

Là sẽ được giải thoát.

Lời tỏ tình của Erk giống như một sợi dây thừng bỗng nhiên được thả xuống, anh ấy nguyện ý san sẻ nỗi tuyệt vọng ấy với mình. Đúng vậy, Từ Vân Lãng không phải là không cảm thấy tuyệt vọng. Nhưng cậu cũng đồng thời ý thức rõ ràng, cậu chẳng còn tư cách gì để lãng phí thời gian thêm nữa.

Bởi vì ngoài việc càng thêm trân trọng thời gian ra, cậu còn biết làm gì nữa?

Điều khiến Từ Vân Lãng ngạc nhiên hơn cả, chính là Erk lại đem chuyện này nói cho người thân của cậu. Hần cực kì nghiêm túc bày tỏ, mình đang theo đuổi Từ Vân Lãng.

Tất cả mọi người đều nghĩ đầu óc Erk có vấn đề, lúc này rồi mà còn nói ra mong muốn kiểu đấy.

Từ Vân Lãng lại âm thầm hiểu được, Erk đang muốn giúp cậu chắt chiu thời gian. Hần gửi tặng một bó hoa Nguyệt Quý to, dành ra càng nhiều thời gian để bầu bạn với cậu, làm thay luôn cả công việc của các ý tá, quan tâm từng li từng tí một.

“Tại sao vậy? Erk, anh không nên làm mấy chuyện này.” Từ Vân Lãng được hần ôm lên chiếc xe lăn đẩy ra ban công, trên đầu gối phủ một tấm chăn lông dày.

Ban công được Erk xếp đầy những chậu hoa, trông không khác gì một khu vườn nho nhỏ.

“Chà, em nhìn này, đẹp quá nhỉ.” Erk ngồi xổm xuống bên cạnh cậu, chỉ tay về phía xa, hoàng hôn dần buông xuống, ráng ngày tàn diễm lệ, khiến lòng người xuyến xao.

Đẹp quá đi mất, đẹp đến mức làm người ta muốn rơi lệ.

Hai người trong khoảnh khắc không nói lời nào, chỉ lặng yên cảm nhận sự đổi thay không thể ngăn trở của thiên nhiên, nó vẫn diễn ra bình thường như thế, nhưng lại vì không thể văn hồi mà cảm thấy rung động.

“Vân Lãng, tôi luôn lo sợ.” Erk vẫn chăm chú ngắm nhìn mặt trời đang từ từ lặn xuống, tay chậm rãi nắm chặt lấy bàn tay của Từ Vân Lãng, “Tôi vô cùng sợ cái chết, tôi vốn dĩ cho rằng cái chết sẽ khiến cho cuộc sống mất hết ý nghĩa.”

Hần khẽ nghiêng đầu, góc nghiêng khuôn mặt đẹp đến mức muốn nín thở đầy vẻ mờ mịt, nhưng sự mờ mịt ấy nhanh chóng biến mất, hần quay mặt lại, trùi mền nhìn vào mắt Từ Vân Lãng, “Nhưng em đã dạy tôi rằng không phải vậy, chúng ta không thể đợi đến khi cái chết gõ cửa mới bắt đầu sống đời mình.”

Từ Vân Lãng nét mặt âm đạm, “Không phải đâu, Erk, tôi cũng rất sợ hãi, tôi thật sự... thật sự rất sợ.”

“Có ai lại không sợ đâu?” Erk đặt tay lên tay vịn dựa sát vào cậu, giọng mềm mỏng tựa như cánh hoa tím tam sắc*, “Chúng ta rồi sẽ phải chết, đúng không? Nó giống như quay trở về thời điểm trước khi được sinh ra, có điều chúng ta đã được trải nghiệm cuộc sống rồi, cũng tích lũy không ít.”

Từ Vân Lãng bật cười, sợ ý để nước mắt rơi xuống, cậu dùng bàn tay không bị nắm chặt vuốt lên khuôn mặt anh tuấn của Erk, “Nhưng mà nếu cho tôi thêm chút thời gian nữa, nói không chừng tôi sẽ yêu anh đấy.”

Erk dụi dụi vào lòng bàn tay cậu như một chú chó tìm mồi*, trung thành và ngoan ngoãn, “VẬY em cố gắng thích tôi nhanh lên đi, không là về sau sẽ hối hận đấy.”

Từ Vân Lãng vừa khóc vừa cười càng dữ dội hơn.

Hoa tím tam sắc (Viola Tricolor), hay còn được gọi là hoa bướm tím, păng-xê

Chó tìm mồi (): giống chó hiền lành, ưa hoạt động, cực kì trung thành với chủ, tui cũng không biết chính xác tên của nó là gì nữa

Gia đình của Từ Vân Lãng không biết gì về đồng tính luyến ái, nhưng trước thực tế là con trai họ sắp chết, thì chẳng còn điều gì khiến họ kinh ngạc nữa cả. Họ cảm thấy Từ Vân Lãng không hề ghét bỏ sự tiếp xúc của Erk, thậm chí còn thích nữa là khác. Nếu đã như vậy, nếu như đây đã là nguyện vọng của Từ Vân Lãng, bọn họ có lí do gì để cấm cản?

Thứ tình cảm tuyệt vọng này giống như mọi thứ tình cảm khác, tuy rằng nó rất mãnh liệt nhưng con người không thể nào cứ ở mãi trong tình trạng vô vọng đó được, vì thế lúc bình thường mẹ Từ vẫn có thể giữ thái độ bình thản để chăm sóc cho Từ Vân Lãng. Bà cũng giống như tất cả mọi người mẹ trên đời này, quan tâm đến con mình, muốn sẻ chia với tâm tư tình cảm của con.

“Con thích người đó à, vị bác sĩ ấy, ý mẹ là, Erk ý?” Bà thận trọng hỏi. Từ Vân Lãng ngạc nhiên vì câu hỏi này, cậu không nhận được hỏi lại, “Mẹ, anh ấy là đàn ông mà.”

“Mẹ biết.” Không ai có thể nhìn nhầm Erk thành phụ nữ được, giọng mẹ Từ vừa nhỏ vừa nhanh, nghe như chỉ đang thì thầm mà thôi, “Nhưng nếu con thích thật, thì cũng không vấn đề gì, con, con có thích không? Nếu con thích, mẹ sẽ không phản đối, mẹ...”

“Mẹ à, con cảm ơn mẹ.” Từ Vân Lãng cố gắng cười một cách bình thường, “Ngay cả khi con là đồng tính luyến ái thì mẹ vẫn yêu con mẹ nhỉ, con mắc phải căn bệnh này, mẹ cũng vẫn luôn yêu con. Vâng, con cũng yêu mẹ, cả bố và mọi người nữa. Cảm ơn mọi người, đã không rời bỏ con.”

Mẹ Từ nhìn con thật lâu, đột nhiên bụm miệng, thấp giọng nói mẹ phải vào nhà vệ sinh một lát, rồi bước thật nhanh ra khỏi phòng bệnh. Bà cuống quýt đóng cửa phòng bệnh lại, vừa đi được vài bước, đã phải dựa lên tường mà khóc. Khóc trong bệnh viện là chuyện thường tình, người người qua lại vào ra, chẳng ai tiến đến hỏi thăm cả.

Mẹ Từ chỉ khóc một lúc, rồi lại lau mặt, quay về phòng bệnh lần nữa. Bà đi thẳng đến bên giường bệnh, ôm chặt lấy Từ Vân Lãng, “Ngốc ạ, cho dù con thành như thế nào đi nữa, mọi người vẫn yêu con.”

Cái chết có thể lấy đi sự sống, nhưng không thể làm phai mờ tình yêu thương.

Viên mắt Từ Vân Lãng đỏ lên, khẽ “ạ” một tiếng.

Tất cả đều đang lặng lẽ đếm ngược thời gian, nhưng thế giới thì vẫn tiếp tục chuyển động. Từ Vân Lãng học vẽ tranh, vẽ đã khá hơn một chút so với khi mới bắt đầu, cậu vô cùng thích vẽ bầu trời và hoa cỏ, có lẽ là bởi đối tượng để cậu có thể nhìn và vẽ hiện giờ chỉ là hai thứ này thôi. Cậu luôn vẽ những đóa hoa bung nở đến tận các tầng mây, từ rìa trang giấy vươn thẳng lên tới bầu trời, như đang bắc một nhịp cầu bằng hoa tươi tới các đám mây vậy.

Erk vẫn hay nói đùa, phải cất giữ những bức tranh này lại, biết đâu có ngày cậu lại thành họa sĩ nổi tiếng.

Có điều những thứ chỉ có thể coi là bản phác thảo này làm sao thành danh được chứ? Nhưng Từ Vân Lãng vẫn cảm thấy nghe được những lời này thật vui, cậu ngày càng bình thản hơn.

Giống như những gì Erk đã nói, cậu hiểu rằng chỉ là mình phải tới thời khắc đó sớm hơn mà thôi.

Có lẽ bất luận con người sống bao nhiêu năm, khi nói tới cái chết vẫn không tài nào tỏ ra như không có chuyện gì được, cứ nghĩ như vậy, chuyện này bất giác trở nên thật bình thường, không, bản thân nó vốn đã là một điều rất bình thường.

Nhưng sẽ không một ai vì ánh trời chiều tan biến vào bóng đêm mà phủ nhận vẻ đẹp của nó, hơn nữa bình minh rồi sẽ ló rạng, cậu nghĩ, mỗi ngày có bao nhiêu người mất đi, nhưng đồng thời cũng có thật nhiều đứa trẻ được ra đời.

Sau đó Từ Vân Lăng bắt đầu học vẽ màu, tất nhiên cậu không còn đủ sức để học vẽ tranh sơn dầu hay màu nước nữa. Adela dạy cậu dùng bút chì màu, điểm tô những sắc màu rực rỡ lên từng bông hoa. Từ Vân Lăng rất mê quá trình này, nhuộm những màu sắc khác nhau lên bức tranh đơn điệu, trông bức tranh như cũng được thổi hồn.

Từ Vân Lăng càng nghĩ như vậy, những bông hoa dưới ngòi bút lại càng thêm phần tươi tắn. Erk đôi khi có ảo giác, toàn bộ sức sống của cậu bé này đang dồn hết vào trong từng bức tranh.

Cậu thực sự đang gắng sức hết mình.

Một thời gian sau, Từ Vân Lăng yếu đi rất nhanh, tế bào ung thư trong cơ thể cậu bùng phát mạnh, cậu chẳng còn sức để cầm bút vẽ bầu trời và những bông hoa mà cậu yêu quý nhất nữa.

Erk và người thân của cậu ngày đêm túc trực ở bên, họ đều không than khóc, trong lòng đã rõ, thời khắc cuối cùng ấy đến rồi.

Ngay cả morphine cũng không thể giúp Từ Vân Lăng dễ chịu hơn nữa, cậu không còn thấy đau, mà chỉ cảm nhận được sự hỗn loạn đặc quánh đang bủa vây, nỗi đau đớn không thể tổng khứ, cũng chẳng có cách nào giải quyết này từng giờ từng khắc xâm chiếm, dày vò cậu. Cậu chỉ đang dựa vào các dụng cụ y tế và thuốc thang để gắng gượng qua ngày mà thôi.

Bây giờ, đối với cậu, cái chết lại chính là giấc ngủ an lành hạnh phúc.

Nhưng không một ai muốn dùng tới cái chết nhân đạo, với một người đang còn sống mà nói, điều này thật quá tàn nhẫn, Từ Vân Lăng cũng không có ý định kết thúc cuộc sống khốn khổ này sớm hơn. Những lúc tỉnh táo, cậu luôn đưa mắt nhìn đi nhìn lại những người thân xung quanh mình, như muốn khắc sâu vào trí nhớ từng dáng vẻ của họ.

Tối hôm ấy, một buổi tối không có bất kì điều gì khác thường so với những buổi tối khác, Erk nhào người bên giường bệnh của cậu chợp mắt một lát, đột nhiên như bị một điều gì đánh thức, choàng tỉnh.

Từ Vân Lăng hôn mê đã lâu đang mở to hai mắt, đăm đăm nhìn hấn, ánh mắt ngập đầy lưu luyến và nuối tiếc, nhưng không một chút oán trách hay không cam lòng.

Erk hiểu điều này là gì, hấn nhìn vào đôi mắt đang khê đảo của Từ Vân Lăng. Đã lâu lắm rồi mới trông thấy động tác nho nhỏ này, trong khoảnh khắc ấy, nỗi đau thương của Erk bỗng tan biến.

Hấn cũng cười đáp lại Từ Vân Lăng, lòng bình tĩnh lạ thường, “Cảm ơn em, đã vì chúng tôi mà cố gắng lâu đến vậy.”

Điện tâm đồ chạy một đường thẳng tắp.

6. Chương 6: Erk

Chuyển ngữ: Bánh Bao

“Tình yêu sẽ không vì thế mà phai nhạt, mà so với sinh mệnh còn bền lâu hơn.”

Từ Vân Lăng được đưa về Trung Quốc, nơi chôn rau cắt rốn của cậu. Erk cũng trở về cùng cậu, gia đình Từ Vân Lăng luôn mang lòng biết ơn đối với người bác sĩ cho đến tận ngày cuối cùng vẫn không rời bỏ cậu, chào đón hắn cùng đồng hành.

Erk ở lại đến tận khi trông thấy Từ Vân Lăng được hạ táng mới về nước. Các phần mộ ở Trung Quốc không có tập quán viết tiểu sử người mất lên bia mộ, nếu có, Erk nghĩ, trên bia mộ của Từ Vân Lăng hẳn là sẽ viết “Đừng đau lòng vì con, con đang ở một nơi có thể ngắm mây trời và biển hoa tốt hơn nhiều.” kiểu như vậy.

Kể cũng thật kì lạ, căn bệnh ung thư mang tình yêu đến với hắn, rồi lại cướp nó đi. Nhưng từ sau khi Từ Vân Lăng ra đi, Erk phát hiện mình đã có khả năng yêu thương.

Hắn cảm thấy tất cả những gì hiện ra trước mắt đều đáng yêu, thế giới này đẹp để biết chừng nào.

Ngay cả khi thượng đế nắm quyền quyết định sự sống chết của chúng ta như một gã đồ tể, chúng ta vẫn có thể lựa chọn cách thức đón nhận cái chết, đó chính là ý nghĩa của cuộc sống.

Từ Vân Lăng gieo một đóa hoa trong tim Erk, hắn biết, nó sẽ theo thời gian chảy trôi mà ngày càng mạnh

mẽ, không bao giờ úa tàn. Có lẽ một ngày kia hắn cũng sẽ vun trồng một đóa hoa trong tim ai đó, rồi rời bỏ thế gian này không hối tiếc.

Là cậu thiếu niên ấy đã dạy hắn, còn sống thật là tốt, nhưng chết đi cũng không đáng sợ.

Tình yêu sẽ không vì thế mà phai nhạt, mà so với sinh mệnh còn bền lâu hơn.

Tác giả có lời muốn nói:

Bởi vì cũng không còn nhiều chữ nữa cho nên đăng lên luôn. Vâng, tác phẩm thích gây sự chỉ nhằm phát tiết này cuối cùng cũng kết thúc rồi, cảm ơn tất cả những ai đã theo dõi tới tận đây, tuy tác phẩm này chưa đạt chất lượng, nhưng tôi cảm thấy bản thân cuộc sống này đã vô cùng đẹp đẽ, tình yêu, hi vọng, những điều này càng làm nó trở nên đẹp hơn. Hơn nữa còn tuyệt đối không vì cái chết đã được định sẵn mà tàn phai.

Ngoài ra, giới thiệu một chút, ừm, nên nói là nguyên mẫu hay là lí do đã cổ vũ tôi cho ra đời câu chuyện này nhỉ? Bài hát “Clouds” by Zach. Lần đầu nghe bài hát này đại khái do tâm trạng không tốt, cho nên khóc oa oa luôn.

Cứ thế OTL.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/clouds>